

בש"פ 8706/16 - אילקין שירממדוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8706/16

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

העורר: אילקין שירממדוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום
21.10.2016 במ"ת 12356-10-16 שניתנה על ידי
כבוד השופט כ' סעב

תאריך הישיבה: כ"א בכסלו התשע"ז (22.11.2016)

בשם העורר: עו"ד רועי קרן

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. לפני ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט כ' סעב) מיום 21.10.2016, במסגרתה הוחלט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

2. ביום 10.10.2016 הוגש כתב אישום נגד העורר ונגד נאשם נוסף (להלן: סעד; וביחד: הנאשמים), המייחס לו עבירה של שוד, לפי סעיף 402(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.9.2016 הגיעו הנאשמים לדירתו של אדם אחר בעיר עכו, עימו הייתה להם היכרות מוקדמת. סעד בעט בחוזקה בדלת הדירה, צעק קילל ואיים על האחר שאם לא יפתח את דלת הדירה יפגע בו. עקב כך, בשעה 1:15 באותו היום סעד עוכב בתחנת משטרת עכו, וסמוך לשעה 2:00 הוא שוחרר בערובה. העורר המתין לסעד ששוחרר, ואסף אותו באמצעות הרכב מתחנת המשטרה. בהמשך אותו היום, סמוך לשעה 5:45 הגיעו הנאשמים לחנות מכולת, שנתו משקה אלכוהולי וחזרו לרכב, כאשר העורר התיישב במושב שליד הנהג; השניים חסמו באמצעות רכבם כיכר סמוכה לחנות המכולת, השליכו מהרכב בקבוקי זכוכית וסעד נופף בחפץ דמוי אקדח. בעקבות האירוע הוזעקו ניידות משטרה למקום, ומשהבחין בהם סעד החל בנסיעה מהירה, חלף במהירות על פני צמתים, לא נתן זכות קדימה כנדרש וחצה צומת ברמזור אדום, כל זאת בעוד ניידות המשטרה דולקות אחריו וקוראות לו לעצור, תוך הפעלת מערכות כריזה, סירנות ואורות מהבהבים.

בהמשך, הנאשמים יצאו מהרכב, כשכל אחד מהם מצויד בחפץ הנחזה לאקדח, ונכנסו לתוך קרוואן בו נכח אותה העת מר איברהם כנאען, יליד 1949 (להלן: המתלונן), ששמש כמאבטח באתר הבנייה. הנאשמים אמרו למתלונן להרים ידיים, וכל אחד מהם כיוון לראשו את החפץ דמוי האקדח שהחזיק בידו. סעד היכה את המתלונן, הפילו ארצה, ושני הנאשמים היכו אותו, בעטו בו וחנקו אותו בעזרת כבל של מטען לטלפון נייד, בעודו שרוע על הרצפה. לאחר מכן, הנאשמים דרשו לקבל מהמתלונן 100,000 ש"ח, כאשר סעד אמר לעורר "אני אוריד אותך" בכוונה להפחיד את המתלונן, והעורר ביקש ממנו להמתין. בנוסף לכך, הנאשמים נטלו את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן ומטען שהיה במקום, זאת ללא הסכמתו של המתלונן; וכן לקחו מכיסו צרור מפתחות, וזרקו והפכו את הציוד שהיה בקרוואן.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי לעורר מיוחסת עבירת שוד בנסיבות מחמירות, כאשר קיימות ראיות טובות לכאורה להוכחת אשמתו, וביניהן הודעות ושחזור של המתלונן; מצבו הנפשי של המתלונן; איכוני תקשורת של הטלפונים הניידים שנתפסו על הנאשמים המצביעים על המסלול שעשו; תיעוד הנאשמים במצלמות האבטחה של תחנת משטרת עכו; הודעות מבעלי חנות המכולת; גרסתו של סעד לאירועים וגרסתו של העורר עצמו. עוד נטען, כי קיים חשש ממשי כי שחרורו של העורר יסכן את שלום הציבור ורכושו, וכן כי שחרורו יביא לשיבוש הליכי משפט ולהימלטות מהדין. כמו כן צוין, כי בעברו הפלילי של העורר כולל חמש הרשעות קודמות, לרבות בעבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית והחזקת סכין.

4. ביום 18.10.2016 התקיים דיון בבקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. בדיון עמד בא כוח העורר על כך שלעורר מיוחסת אך ורק עבירת השוד, שחלקו בעבירה קטן וכן כי עוצמת הראיות הקשורות אותו לביצוע השוד אינה גבוהה. עוד טען בא כוח העורר כי עברו הפלילי של העורר הוא זניח, וכי הדבר מהווה טעם נוסף לשחרורו לחלופה. לבסוף, בא כוח העורר הדגיש את נסיבותיו האישיות של העורר - אשר בא מבית טוב, חונך שלא לפתור סכסוכים באלימות וכן את העובדה שהעורר עתיד להתחתן בחודש הקרוב. מנגד, המבקשת חזרה על הדברים שפורטו בבקשת המעצר, עמדה על כך שהעורר שהה עם סעד לאורך כלל האירועים המתוארים בכתב האישום והצביעה על הראיות שקיימות להוכחת אשמו במעשים.

5.

בהחלטתו מושא ערר זה, קבע בית המשפט המחוזי כי ישנן ראיות לכאורה נגד העורר, וכי בהתחשב בנסיבות העבירה קמה נגדו עילת מעצר של מסוכנות. יתר על כן, לאחר שנתן דעתו לצורך לבחון חלופת מעצר, שוכנע כי נוכח עילת המעצר נגד העורר, מסוכנותו, והראיות לכאורה בעניינו - אין מקום לבחון קיומה של חלופת מעצר, שכן לשיטתו לא קיימת חלופת מעצר שבכוחה לאיין את מסוכנות העורר ברמה הנדרשת. על כן, הורה בית המשפט המחוזי ביום 21.10.2016 על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. מכאן הערר שלפניי

הערר

6. בעררו טוען העורר כי בית המשפט המחוזי שגה עת החליט על מעצרו עד לתום ההליכים. תחילה, העורר מצביע על כך שלא נטען בבקשת המעצר כי אין מקום לבחון קיומה של חלופה שיהא בה כדי לצמצם את מסוכנותו. בהמשך לכך, העורר טוען כי בית המשפט המחוזי שגה עת לא מצא כלל לבחון בעניינו חלופת מעצר. כמו כן, לשיטתו של העורר, היה על בית המשפט המחוזי לקבוע מהי עוצמת הראיות הלכאוריות העומדות נגדו, וכן כי היה עליו לדון בטענות שהועלו נגד קיומן של ראיות אלה. בנוסף, העורר טוען כי בית המשפט המחוזי לא יחס משקל מספק לעובדה כי חלקו בכתב האישום נוגע אך לעבירה אחת, וכן כי לא התחשב דיו בכך שעברו הפלילי זניח. העורר מוסיף וטוען כי, לדידו, אין ממש בקביעת בית המשפט כי ישנו חשש ממשי לשיבוש הליכי חקירה מצדו, וכן כי אין ממש בקביעתו כי נסיבות המקרה נופלות בגדר החריג שבו לא ניתן לבחון חלופת מעצר. בעניין זה, העורר עומד על כך, שלמצער, היה על בית המשפט להורות בעניינו על עריכת תסקיר מעצר, שיבחן האם ניתן לשחררו לחלופה. לבסוף, העורר סבור כי נסיבות המקרה - לרבות נסיבותיו שלו אינן מובילות למסקנה כי לא ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך שתפגע פחות בחירותו. על יסוד כל האמור, העורר מבקש מבית משפט זה לקבל את הערר ולהורות על החזרת התיק לבית המשפט המחוזי לצורך שמיעת ובחינת חלופת מעצר לגופה; או לחלופין, להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו של העורר שיבחן את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

7. בדיון לפניי חזר העורר על טענותיו בעניין הצורך בבחינת חלופת מעצר, לרבות על ידי הוראה על הגשת תסקיר שירות מבחן. עוד טען העורר נגד עוצמת הראיות לכאורה נגדו וכן לעובדה שלדידו לא מדובר בעבירות חמורות במיוחד. מנגד הדגישה המשיבה את מסכת האירועים המיוחסים לעורר, את הראיות לכאורה בעניינו, את עברו הפלילי, וכן טענה כי העבירות המיוחסות לעורר, ובהן שוד בנסיבות מחמירות, הן חמורות ביותר.

דיון והכרעה

8. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ולאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט קמא, מצאתי כי דין הערר להידחות.

9. בהחלטתו, שקל בית המשפט המחוזי את כלל השיקולים הרלוונטיים, לרבות מסוכנותו של העורר, העובדה שהעורר אינו מכחיש כי קיימות ראיות לכאורה נגדו ועברו הפלילי של העורר. שיקוליו של בית המשפט המחוזי מעוגנים בחומר הראייתי ולא מצאתי כי ראוי להתערב בממצאיו, או במסקנותיו. אשר לבקשת העורר להורות על הגשת תסקיר שירות מבחן, כידוע, בית המשפט אינו חייב להורות לשירות המבחן לבחון חלופת מעצר, זאת במקרים שלא ניתן לאיין את מסוכנותו הגבוהה של הנאשם על ידי חלופה (בש"פ 4513/16 דומראני נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (22.6.2016)); בש"פ 5408/15 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.8.2015); בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-10

(15.1.2015). הנה כי כן, גם קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה אין צורך להורות על הגשת תסקיר שירות מבחן
בדין יסודה, ולא מצאתי להתערב גם בה.

10. סוף דבר, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, ז' בכסלו התשע"ז (7.12.2016).

שׁוֹפֵט
